

Arrest

**nr. 167 312 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 december 2013, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende samen met haar echtgenoot op 7 maart 2011 een asielaanvraag in die resulteerde in de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals uitgesproken in arrest nr. 98 889 van 14 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 november 2013, met kennisgeving op dezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw,

Naam, voornaam: (...)
geboortedatum: 02.04.1990
geboorteplaats: Pokhara
nationaliteit: Nepal
+ minderjarig kind:
- B., R., geboren op 07.06.2011, nationaliteit: Nepal

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22.03.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.03.2013, aan betrokkene betekend op 22.03.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aan.

Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat oplegt dat dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij wijst erop dat zij inmiddels een alleenstaande moeder was geworden omdat haar partner haar verliet wat een terugkeer naar en verblijf in Nepal bijzonder bemoeilijkt omdat alleenstaande moeders geen rechten hebben in Nepal. De belangen van het kind zoals haar verzorging aldaar zijn niet in rekening genomen. Er is geen rekening gehouden met haar langdurig verblijf in België en onder meer haar sociale uitsluiting in Nepal omdat zij een alleenstaande moeder is geworden.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het **eerste en enige middel** roept verzoekster de schending in van artikel 62 Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier bij het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekster stelt dat 'artikel 3' geschonden zal zijn als zij terug zou moeten keren naar het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is. De eventuele verwijdering van het grondgebied is niet het gevolg van de thans bestreden beslissing maar van een vroegere bevel om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

In de bestreden beslissing worden de feiten en de correcte juridische bepaling vermeld die aan de basis van de beslissing liggen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een arrest nr. 92. 111 van uw Raad waarin gesteld wordt dat de aanwezigheid van familie in België tot het inkorten van het inreisverbod moet leiden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze dit arrest op haar geval toepasselijk zou zijn. Zij toont niet aan dat zij familie zou hebben in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde zowel aan verzoekster als aan haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Elk van hen werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster toont niet aan familieleden te hebben die legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

Verzoekster stelt verder in haar verzoekschrift dat zij als 'alleenstaande moeder' geen rechten heeft in Nepal.

Verzoekster toont niet aan dat zij een alleenstaande moeder

is. Bij arrest nr. 98.889 van 14 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoekster en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het inreisverbod van 3 wordt gemotiveerd. Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

Een onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.

De vreemdelingenwet is van openbare orde en voorziet in artikel 74/11 § 1 eerste lid dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd in het geval waarin geen gevolg wordt gegeven aan de terugkeerverplichting.

Wat betreft de motivering van het inreisverbod van 3 jaar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

(...)

De bestreden beslissing is proportioneel met de feiten en redelijk aangezien zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2013.

Verzoekster maakt niet duidelijk met omstandigheden geen rekening zou zijn opleggen van het inreisverbod. welke specifieke gehouden bij het

Verzoekster stelt dat artikel 3 EVRM geschonden zou zijn bij de terugkeer naar Nepal. Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Verzoekster brengt geen "begin van bewijs" aan om die schending aan te tonen.

De ingeroepen schendingen werden niet aangetoond.

Het middel is ongegrond."

2.3. In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2013 met kennisgeving op 22 maart 2013 en niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Er wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geen stappen ondernam om vrijwillig het Schengengebied te verlaten. Dit is correct en vindt steun in het administratief dossier. Voorts wordt er een inreisverbod gegeven met de maximale duur van drie jaren. Nergens wordt uiteengezet waarom aan verzoeker een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt gegeven maar niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoekende partij en niets wordt gesteld betreffende diens specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en haar minderjarig kind dat wel is opgesomd in de hoofding van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verweerder stelt in de nota dat er is gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Dit is niet afdoend. Het gegeven dat het de verzoekende partij vrij staat de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen, stelt de verwerende partij niet vrij van haar motiveringsplicht hetzij op een andere manier aan te tonen dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is nageleefd. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij nalaat uit te leggen met welke specifieke redenen had moeten rekening gehouden worden, leest zij het middel slechts gedeeltelijk. De verzoekende partij wijst naar de sociale uitsluiting in Nepal nu zij alleenstaande moeder is geworden en stelt zich vragen bij de verzorging en de evolutie van het kind. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wist dat er een jong kind de verzoekende partij vergezelt. Desalniettemin zijn de belangen van het kind niet in acht genomen en niet gemotiveerd. Zoals verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft. Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aangenomen daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De grief die stelt dat zonder enige afdoende motivering de maximale duur van het inreisverbod bepaalt op drie jaar en geen rekening werd gehouden met het kind, is terecht.

Waar de verwerende partij verwijst naar andersluidende rechtspraak wordt er opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben en niet wordt aangetoond dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn.

De zorgvuldigheidsplicht, die de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). in samenlezing met de motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden beantwoord.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN